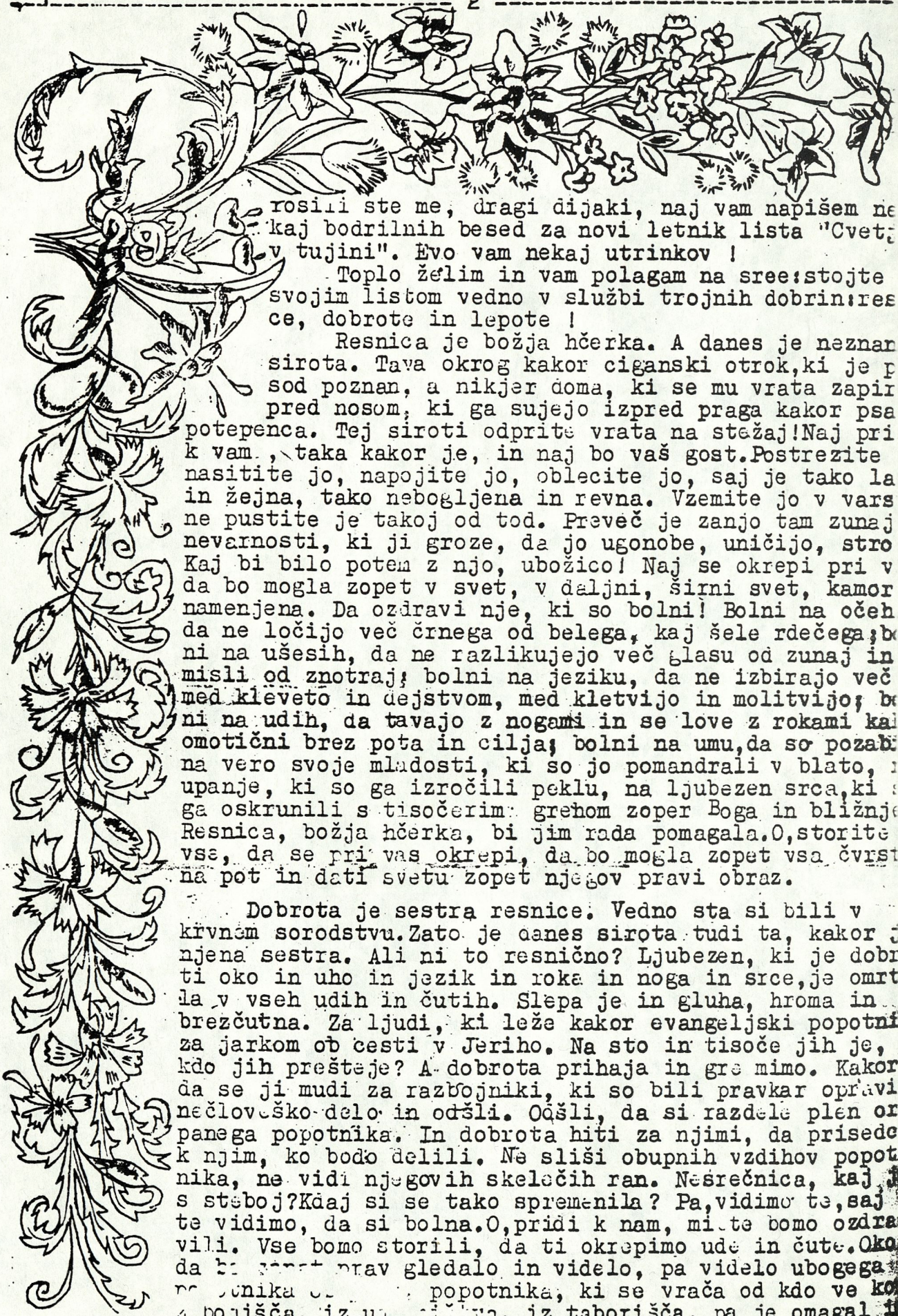


Cvetlje v tujini



Dr. Jagodic Ježe: Cvetju na pot v drugo leto; - Rado: Naš študij; - Pak: Utrinek; - Hinko: Ob mlinu; - Rado: Rokovo; - ? - : Moj dom; - Željko: Begunec; - Amara: Ranjeno srce; - Željko: Nočni spev; - -n-t: Iz tistih dni; - sogo: Pribežališče grešnikov; - Ciril: Lev na polhe; - Dr. F. Mihelčič: Harmonija v zgradbi živih bitij; - Nekaj o Darwinu; - -?: Naš maček; - Iz urednikove torbe; - Uganke in smeh.



rosili ste me, dragi dijaki, naj vam napišem ne-
kaj bodrilnih besed za novi letnik lista "Cvetje
v tujini". Evo vam nekaj utrinkov!

Toplo želim in vam polagam na sree: stojte
svojim listom vedno v službi trojnih dobrin: res-
ce, dobrote in lepote!

Resnica je božja hčerka. A danes je neznan
sirota. Tava okrog kakor ciganski otrok, ki je p-
sod poznan, a nikjer doma, ki se mu vrata zapir-
pred nosom, ki ga sujejo izpred praga kakor psa
potepenca. Tej siroti odprite vrata na stežaj! Naj pri-
k vam, taka kakor je, in naj bo vaš gost. Postrezite
nasitite jo, napojite jo, oblecite jo, saj je tako la-
in žejna, tako nebolgljena in revna. Vzemite jo v vars-
ne pustite je takoj od tod. Preveč je zanjo tam zunaj
nevarnosti, ki ji groze, da jo ugonobe, uničijo, stro-
Kaj bi bilo potem z njo, ubožico! Naj se okrepi pri v-
da bo mogla zopet v svet, v daljni, širni svet, kamor
namenjena. Da ozdravi nje, ki so bolni! Bolni na očeh
da ne ločijo več črnega od belega, kaj šele rdečega; b-
ni na ušesih, da ne razlikujejo več glasu od zunaj in
misli od znotraj; bolni na jeziku, da ne izbirajo več
med kléveto in dejstvom, med kletvijo in molitvijo; b-
ni na udih, da tavajo z nogami in se love z rokami kal-
omotični brez pota in cilja; bolni na umu, da so pozabi-
na vero svoje mladosti, ki so jo pomandrili v blato, v
upanje, ki so ga izročili peklu, na ljubezen srca, ki s-
ga oskrunili s tisočerim grehom zoper Boga in bližnje
Resnica, božja hčerka, bi jim rada pomagala. O, storite
vse, da se pri vas okrepi, da bo mogla zopet vsa čvrsta
na pot in dati svetu zopet njegov pravi obraz.

Dobrota je sestra resnice. Vedno sta si bili v
krvnem sorodstvu. Zato je danes sirota tudi ta, kakor s-
njena sestra. Ali ni to resnično? Ljubezen, ki je dobr-
ti oko in uho in jezik in roka in noga in srce, je omrt-
la v vseh udih in čutih. Slepa je in gluha, hroma in
brezčutna. Za ljudi, ki leže kakor evangeljski popotni-
za jarkom ob cesti v Jeriho. Na sto in tisoče jih je,
kdo jih prešteje? A dobrota prihaja in gre mimo. Kakor
da se ji mudi za razbojniki, ki so bili pravkar opravi-
nečloveško delo in odšli. Odšli, da si razdele plen or-
panega popotnika. In dobrota hiti za njimi, da prisede-
k njim, ko bodo delili. Ne sliši obupnih vzdihov popot-
nika, ne vidi njegovih skelečnih ran. Nesrečnica, kaj j-
s steboj? Kdaj si se tako spremenila? Pa, vidimo te, saj
te vidimo, da si bolna. O, priđi k nam, mi te bomo ozdra-
vili. Vse bomo storili, da ti okrepimo ude in čute. Oko
da bo spet prav gledalo in videlo, pa videlo ubogega
popotnika, ki se vrača od kdo ve kdaj
z bojišča, iz ugorišča, iz taborišča, pa je omagal in
leži ves z ranami obdan ob cesti. Uho ti bomo pozdravi-
da bo slišalo, zopet razločno slišalo, pa slišalo to k-

danes pretresa svet: tisoč tožba in vzdihov bosih, nagih in gladujočih, po ječah in taboriščih trpečih, brezdomcev, po domovini hrepenečih, vseh brez števila zlomljenih, uničenih, strtih ... Kruljevo nogo in mitvoudno roko ti bomo pozdravili. Tvoja noga mora zopet na pot, na pot med edinščino sveta, tvoja roka mora zopet na delo, na delo za lajšanje gorja. Pa jezik ti bomo razvezali, da bo prav govoril, in srce ti bomo uravnali, da bo prav bilo. In bilo za bližnjega v ljubezni, ki je po vrednosti celo enaka oni do Boga. Saj si božja hčerka, kakor tvoja sestra resnica, in najti moraš svojega očeta - Boga. Le pridi k nam, čvrsto in krepko te bomo poslali v svet reševat, kar je izgubljenega, in ozdravljat, kar je bolnega.

Pa lepota! Tudi njo je svet izmaličil. Dandanes je dejano vse na glavo. Grcobija se postavlja na prestol, kuje v zvezde, lepota se ponižuje do cunje. Nič čuda! Če se resnica potika po svetu in beži kakor preganjana zver pred preganjalci, če se dobrota braši z razbojniki in ubijalci, ne more imeti lepota, ki je rodna sestra resnice in dobrote, boljše usode od obeh. Preganjalci resnice in dobrote zasledujejo tudi lepoto. Zato iščejo zavetja, sočutja, usmiljenja. Tako rada bi bila, kar je hčerka Stvarnikote stvariteljske roke, odsvit božji v vidnem stvarstvu, ubranost žive narave v barvi, liku, glasu in črki, skladnost med stvarjo in Stvarnikom. Zato tudi njo sprejmimo! Zatekla se je k nam, da bi ji zopet pomagali do mesta, ki ga je nekoč imela in ji gre. Storimo to! Vemo: ni tisto lepo, kar je lepo, marveč tiste, kar ugaja. A ugaja tisto, kar je ubrano in skladno, pa ubrano in skladno z izvorom lepote, z najvišjo lepoto - z Bogom. Dajmo zato lepoti priloznost, da z našo pomočjo podprta najde zopet k svojemu izvoru - Bogu.

Prijatelji! Ubranost in skladnost z Bogom naj bo tudi naše vodilo v resnici, dobroti in lepoti. Zaradi nas, ki smo mladi in hočemo živeti. Pa živeti ne zase, marveč za tiste, ki jim je naša mladost veselo in nezmotljivo upanje tako težko pričakovanih boljših dni..

Delegat Dr. Jože Jagodic.



Rado!

Nas študij

Upam, da ne boste zamerili, ako posvetimo v začetku šolskega leta nekaj besed tudi študiju. Študij ni tako enostavna stvar, kakor si navadno domišljamo. Kdor ne vzame študija resno, pokaže, da o svojem poklicu še ni razmišljal in da ne pojmuje študija pravilno.

Vsak človek ima dva poklica: splošnega, to je rešeniškega in posebnega kot dijak, delavec, uradnik. Kristijan bi moral biti v svojem splošnem poklicu odrešenik z besedo, še bolj pa z dejanjem. Posebno še današnji človek mora biti kot učenik čiste resnice.

Najlepši zgled imamo v Kristusu. Njegovemu odrešilnemu delu je služilo vse njegovo javno življenje in ne samo javno delovanje. Pokazal je, da ima delo moralen, socialen in rešeniški pomen.

Kdor išče veselja izven poklica, kdor vidi v njem samo dolžnost, je sin liberalizma. Krščanski ideal je: sreča v poklicnem delu.

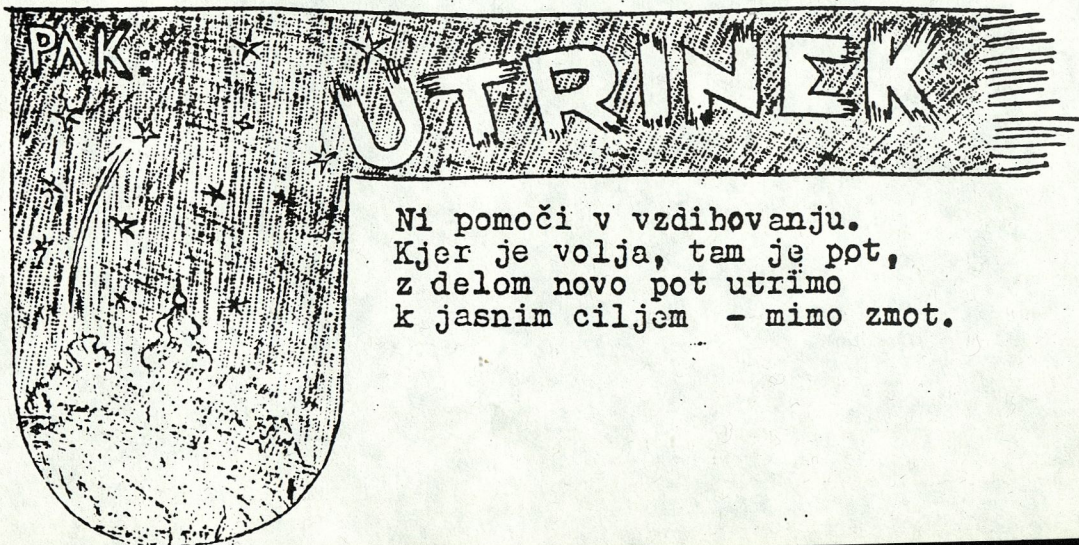
Ločimo šolski in izvenšolski študij. Prvi je večkrat trn v peti staršem, lenuhom in ostalim. Za drugega pa imajo mnogi premalo ali sploh nič smisla. Izvenšolski študij je potreben, ker nam šola ne more dati vsega, včasih pa še posebno ne. Zato je nujno, da si s privatnim študijem širimo kulturno obzorje. Vodiijo naj nas višji nagibi. Poklic je služba drugim. V to naj nas vabi veličina besed: Ustvarili bomo nov rod.

Vredno je, da se na tem mestu spomnimo tudi tistih, ki nas pri tem delu ovirajo. To so namreč romantiki lenobe. Lenuh je v šoli nesocialen, manjvreden, čeprav še tako rad govori o socialnosti. Delomrznežev nihče ne mara, nihče ne spoštuje.

Ustvarili bomo ~~nov rod~~! Uspehi so nam sredstvo, ki se ga bomo posluževali za doseg našega cilja.

Zato pa:

Na delo, ker resnobni so dnovi,
a delo in trud nam nebo blagoslovi!



Ni pomoči v vzdihovanju.
Kjer je volja, tam je pot,
z delom novo pot utrimo
k jasnim ciljem - mimo zmot.

Hinko:

Ob mlinu



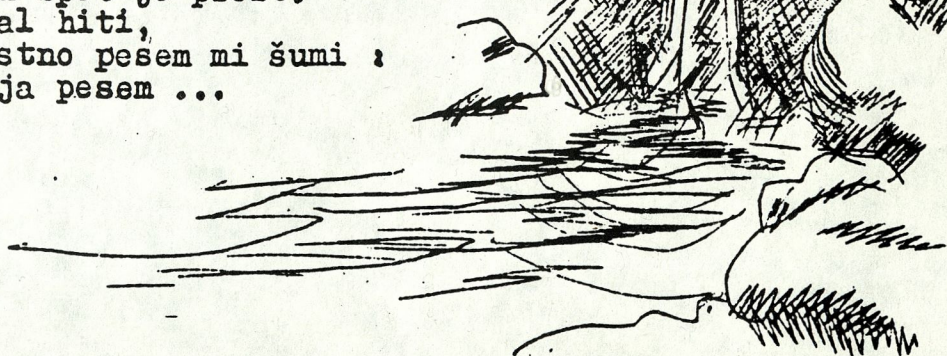
K samotnemu je mlinu pripeljala
me gozdna pot ...
Kot starka sključna in osamela
lesena bajta je na bregu stala
in bistra voda je kolo vrtela
pod prhlím žlebom.

Skrivnostno gorski potok je šumel
mi pesem o življenju:
Hitel po skalni strugi je z gora
- zvabila ga zelena je dolina.
A glej! Leseni žleb ga vase je ujel
in zdaj nemilo tira ga
h kolesu mlina ...

Hiti čez rob, se peni in kipi,
kolo poljublja, polni mu predale;
orjak pa škriplje in zaman se brani:
moč drobnih kapljic ga vrti, vrti...

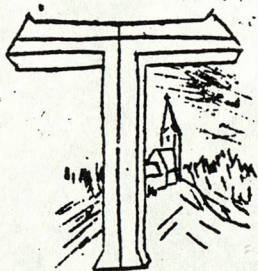
Kot da bi gorske vile se igrale,
tako v tolmunu voda valovi;
kolo razjarjeno jo s sebe meče,
da pljuska v skalnate čeri,
prši drobno in se v meglicah sivih
nad strugo biserno leskeče - - -

In potok spet je prost.
Prek skal hiti,
skrivnostno pesem mi šumi :
življenja pesem ...



RADO

ROKOVO



ežko pričakujejo otroci vsako leto god sv. Roka, patrona naše podružnice. Kako bi ga ne! Saj je to praznik, ki je za nas še večji kakor božič ali celo velika noč. Ni namreč ta dan samo domača mi- za polna dobrot, ampak še vse bolj sladke in mikav- nejše so tam pod zakrpanimi strehami stojnic pred cerkvenimi vrati.

Na griču, ki dviga nekoliko više svoje kraško teme iznad svojih sosedov, stoji bel hram, ki ga senčita mogočna hrasta in košata lipa. Kakor ovčka, ki je zašla v grmovju, se odraža njegova belina med drevjem. Tudi zadnje zemsko domovanje sosesčanov je ob njem, na katerega grobovih so zacveteli pozni cvetovi in zdi se, da za njegov god še lepše dehtijo.

Krog Rokovega pasejo pastirji že po bližnjih košenicah, vrtovih in lazih. Otroci kar zavriskajo od veselja, ko ugotove zadnji večer, da bodo samo še enkrat spali, pa se bodo končno zbudili v jutru žegnanja sv. Roka. Še bolj pa jih veseli čisto nebo, kajti zdaj ni nobe- mega dvoma več, da zaradi slabega vremena ne bi prišli lectarji s stojnicami in ostalimi dobrotami sveta. Gledajo zlato sonce, ki se je skrilo za škrlatno krilo večerne zarje in mu kličejo, naj jih jutri gotovo obiše in pripelje na svojih srebrnih krilih jasen dan.

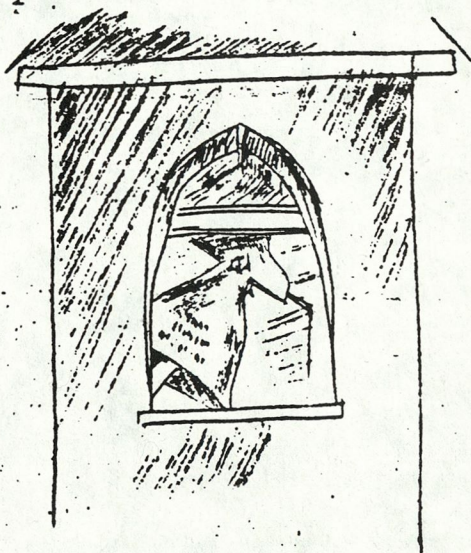
Bel dim se zbira v brezvetrnem večernem hladu v sivo tančico nad bližnjo dolinico in gozdom, kjer pečejo koruzo. S polnimi žepi lešnikov poženejo domov, ko jih pokliče iz lin cerkvenega stolpa po- zdrav Mariji:

V zgodnjem jutru, "ko je videti šela oje zlatega voza zarje,"* je vsa soseska zbudi ob pritrkavanju zvonov v belem stolpu. Tam za sinjim vrhom se že bleste krila zarje v prazničnem blesku. Nenadno plane preko gora in se nasloni na sa- motne oblačke, ki potujejo po nebu bogve kam. Kar zardeli so pred njenim nežnim obličjem, ki nam prinaša sle- herni dan v naročju svetlo luč. Kmalu skoprne v njenem objemu: vzšlo je sonce in se odrgalo od gora.

Tam v zadnji hiši dehte na okrogli Mizici potice in pogače. V zaprtem ok- nu, ki je v senci na severni strani, vsi nasoljen gospodar kokošje družine; spodrinil ga je pač naslednik, ki ga do nekoč doletela ista usoda. Vse je le- po pospravljeno in pripravljeno. Z vseh obrazov žari veselje in prazničnost.

Zamaje se veliki zvon, da zaškrip- je tremovje, na katerem visi in zapo- je skrivnostno pesem; vabilo k službi božji.

Sleherni dan se trikrat dvigajo juljave roke ob njegovem klicu in križajo zorana čela. Danes pa se po stezicah in potih zamajejo beli robci in zašume krila. Na telov- nikih sicer ne rožljajo težke verižice in zlati tolarji; raduje se zato srce.



Sonce je ogrelo pokrajino, da se je zastrla z rahlo kopreno meglice, znamenje, da se bo vreme kmalu spremenilo. Ozračje kar migeta nad zeleno streho gozda v veliki vročini. Kakor plázovi snega, ki je zdrsel s kraljestva gora, so raztresene po polju bele njive cvetoče ajde. Neštovilne neutrudne obiskovalke čebelice poletavajo od cveta do cveta in srkajo opojno medicino. Potniku, ki pride po s travo porastli poti, noga kar nehote obstane in trudno oko se spočije na rožnati belini otočkov ajde. V božanski kopeli ajdovega cvetja kar utone z mislini in srcem. Vse ozračje je prepojeno z njenim vonjem in pokošenih trav otave.

Tudi vinske gorice se v daljavi smejejo in kopljejo v soncu. Kot čreda ovac, ki jo je razgnal orol z višine, so raztresene zidanice po strmeh pobočju. Vse so porasle in skrite v mogočnih brajdah,

Da, vse do roba je napolnjena ta posoda lepote božje. - - -



Kakor roj čebel iz panja še je vsula množica skozi preozka cerkvena vrata. Fantje so pohiteli v zvonik in iz lin je zadonela pesem zvonov. Tudi možje so morali ostati kar zunaj, da je bilo dovolj prostora za ostale, saj so tudi tja slišali gorečo gospodovo besedo s prižnice. - - -

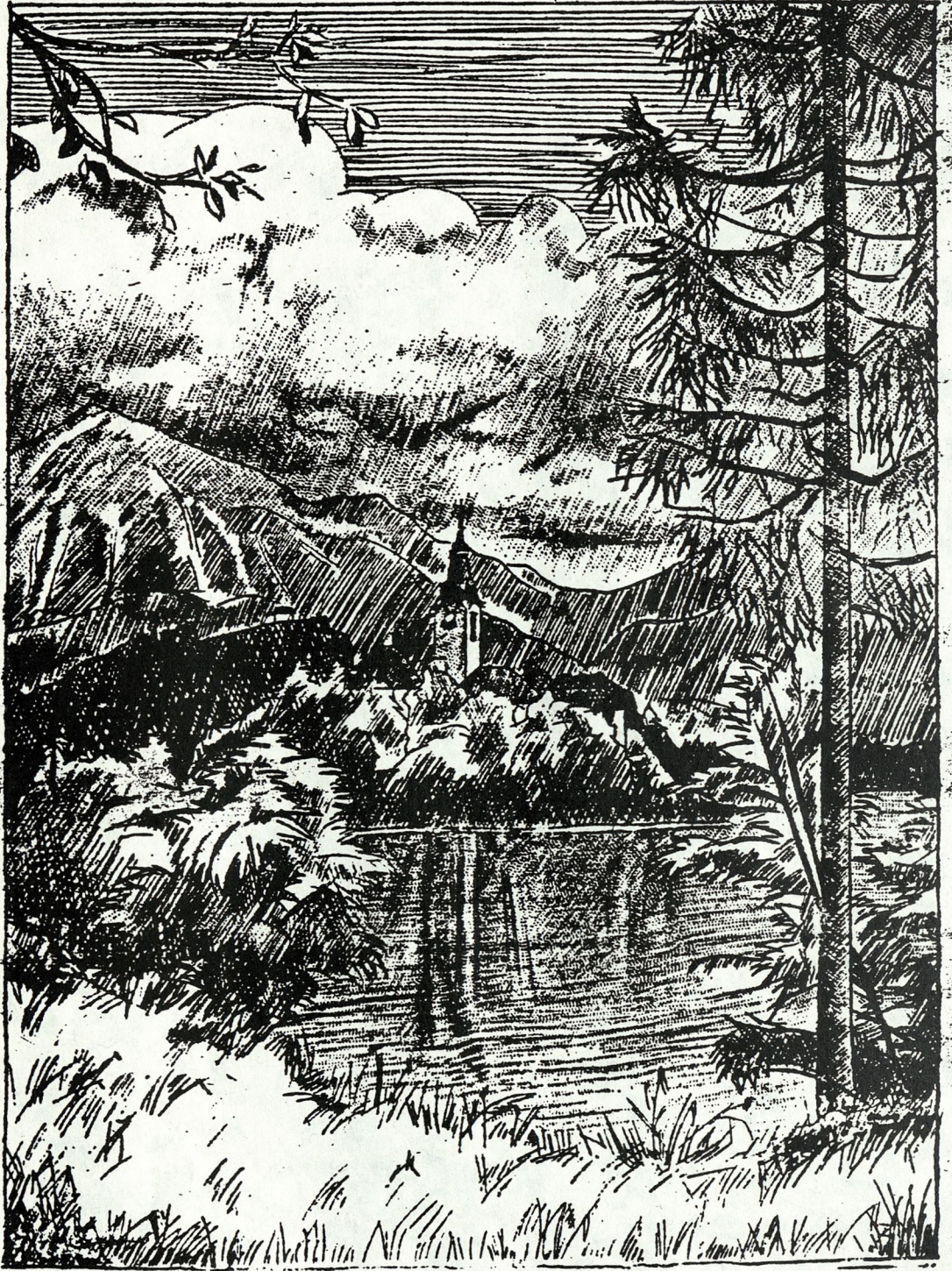
Po maši sem počakal v zakristiji, da so prešteli denar, ki ga je cerkovnik nabral v puščico, kajti tudi ministrantu pripade ta dan lepo plačilo. Krepko sem stisnil kovača v potno roko in jo vtaknil v žep. Smukal sem se od stojnice do stojnice, da bi srečal strica ali teto, ki bi mi kupila, česar si želim. In res se ta dan botri in botre oddolže svojim malim, da je veselje.

Prostor pred cerkvijo se kmalu izprazni, počasi se ob pritrkavanju in pokanju možnarjev razidejo na domove.

Rokovo ni samo dan veselja otrok, ki ne morejo dolgo vzdržati za mizo, ampak se raje igrajo na vrtu v senci jablan, marveč tudi za gospodarja je praznik prešernega veselja in prisrčnih razgovorov o delu, letini in vremenu. Celo petrolejko morajo večkrat prižgati, predno se zvečer poslove.

Tako mine najimenitnejši praznik v ljudskem koledarju naše belokranjske vasi.

* star belokranjski izraz.



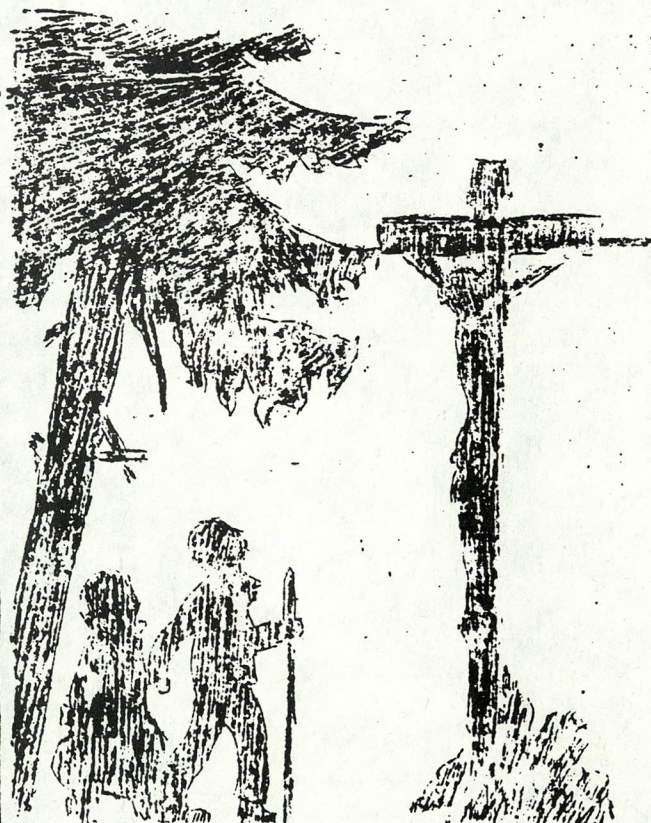
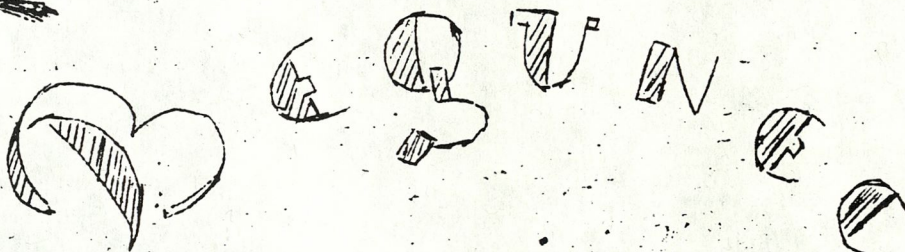
planine, travniki in njive. Toda niso to naše planine, ne naša polja. In lipe ne uzre njegovo oko nikjer.

- - - Tujec sem, izgnanec - trpin. Taborišče je naš skupen dom. Mesto prijaznih kmetskih hiš in domačega ognjišča je tu mala sobica, ki pa ni nič kaj prijazna. Kako je prijetno v tem času dišalo doma po senu. Mesto vedrih nasmejanih obrazov, vidiš tu tembo, skrušene in zaskrbljene. Mlado življenje ni tako kot je bilo doma. Tam so ob nedeljah peli fantje na vasi, tu je pa večer enak večeru, poln trpljenja in skrbi za prihodnost.

Jaz sem pa tu sam, čisto sam. Le slika moje rajnke žene mi je družčina. Čez otroke se sicer ne morem pritožiti. O, radi imajo svojega očeta, samo razumejo ga ne ...

Vstal je in šel proti taborišču. Zvoni. Pobožno sname klobuk ter začne moliti angelovo čaščenje ...

Zeljko



Če za goro sonce sije,
sam se veselim
in če dež na zemljo lije,
nič ne tožim, sam trpim!

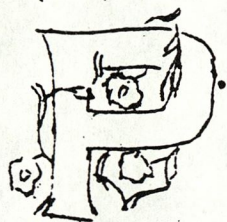
Če se sreča mi nasmeje,
šam v srce jo dam
in če mrzli piš zaveje,
nosim žalost v srcu sam.

Vedno sam v življenju hodim,
sam si iščem pot,
včasih v gostem trnju blodim
in ne vem, ne kam, ne kod.

Včasih pa mi sonce sije
in vse steze so svetle,
zopet se srce spočije,
a kaj čutim jaz - kdo ve ?!

Amara

RANJENO SRCE



rav tako noč je nocoj kot tisoč drugih. Zvezde, purnov, rimska cesta ...

Marjetica ne more zaspiti. Gleda v rožmarin na vsrkava vonj krvavordečega nageljna, ki se spušča okna kakor lestev ljubezni. Tiho, da ne bi zaškrip postelja, vstane Marjetica. Ogrne si odejo in se ni na okno. Rožmarin jo boža po obrazu. Globoko vzdihne Marjetica njo vzdihne rožmarin in nagelj, cvet ljubezni.

Zastonj cvete letos nagelj. Ni njega, da bi mu Marjetica utrla lepi cvet, ni njega, da bi vriskal v svetlih nočeh na vasi, da pel tisto lepo, žalostno: "Dekle, daj mi rož rdečih..." Spet se og vzdih med rožmarinovimi vejicami, nagelj zadehti hrepence, Marjetice kane solza iz oči.

Koliko noči presloni Marjetica med svojimi cvetlicami in gleda v svetlo poletno noč. Ne vidi mežikajočih zvezd, ne sliši pesmi murnov. Marjetica čaka in z njo čaka nagelj in rožmarin, da bi ju poljubil v šopek in dala njemu, ki ga pričakuje srce. Bogve, morda ni živ, morda leži mrtev med temnimi gozdovi v družbi tisočih svojih sorčev, ki so padli.

Zakaj? O, Marjetica dobro ve zakaj. Za tri največje svetinje: zati, domovina, Bog. In on, ki ji je tolikokrat z iskrecimi očmi govoril o teh najvišjih idealih, on spi med njimi. Ko bi vsaj vedela, kje je njihov grob, bosa bi šla tja na božjo pot. Položila bi venec nageljna in rožmarina na sveto zemljo. Vzela bi kepico s krvjo pretrganenih prsti in jo shranila kakor rubin ljubezni do Boga in domovine.

Druga solza kane Marjetici po licu ...

Trava pod oknom lahko zašumi. Marjetica se hoče skriti, pa za njo sliši znan glas: "Marjetica!"

"Andrej!" ji uide skoraj na glas.

"Tiho, za božjo voljo, da me ne dobe! Dosti sem tvegala, da se pridem k tebi, da boš vedela, da še živim. Edini izmed mnogih."

Pokazal je z roko na prsi: "Glej, tu me je oprasnila krogla! Takrat sem padel v jamo med druge, a pozneje sem ušel. Sedaj pojdem kam ne vem kam. Marjetica!" Nekaj nedopovedljivega zveni iz zadnje besede. Marjetica ve, da je hotel reči: "Od vsega svetlega, kar sem imel, si mi ostala še le ti."

"Bog te varuj, Andrej! Pojdi od tod, čeprav bi rada, da bi ostal. Pojdi, če nočeš umreti! Nič ne vem zate, pa če me ubijejo. Ljubezen do Boga in tebe mi nihče ne more vzeti."

"Marjetica, Bog s teboj!"

Zašumel je nagelj in rožmarin. Andrej je poljubil šopek. Stisnil je Marjetici roko in utonil v noč.

Marjetica je zajokala. Sedaj ve, kaj je z vsemi, ki so bili njeni. Soč ponos naroda. Zemlja je spila na tisoče velikih kapelj mučeniških krvi. Brat je moril brata, ki se ni mogel braniti, ker so mu vzeli domovino, ker so mu zasmehovali rožni venec, materino darilo ob odhodu iz doma.

O, ali je to mogoče? Ali je mogoče, da še sijajo zvezde na zemlji, prav tako kakor prej, da še pojejo murni, da še vlada v naravi mir, med tem ko v srcih hrumi in v sencih kljuje? Kdaj pridejo nazaj čas fantovske pesmi in brezskrbnosti, veselega smeha nepokvarjenih src? Kdaj bo ve le Bog.

Do takrat bo Marjetica slonela v nočeh ob oknu in čakala, da se

vrne Andrej ter ji poreče: "Marjetica, konec je trpljenja, žrtev naših najboljših ni bila zaman."

Takrat bosta Andrej in Marjetica skupno poromala po zemlji slovenski do grobov junakov, in Marjetica bo pokleknila na sveto zemljo ter jo poljubila. Morda bodo iz zemlje zrasli krvavordeči cvetovi, ki bodo s koreninami segali prav do strohnelih src junakov. Morda bodo zadehteli preko vse zemlje slovenske in vzdramili zakrknjena srca.

O, ne morda, prav gotovo bo prišel čas, ko se bo zbudil Kralj Matjaž in rešil zemljico slovensko ter jo vrnil njenim zvestim in nihče več jim je ne bo vzel.



Željko:

NOČNI SPEV

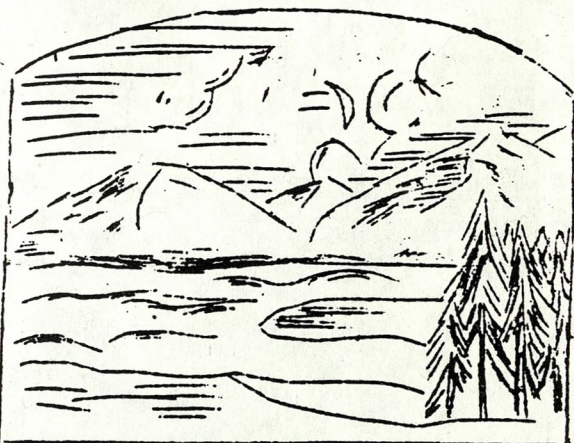
Mir noči ...
Luna le na nebu sije,
v srcu sladke molčdije
mi budi.

Vse že spi...
Vsa narava že počiva,
vse že sladke sanje sniva,
vse molči!

Edino ti ...
Edino ti srce še čuješ
tajnemu spevu prisluškuješ,
ki v noč hiti!

Nebo rudi...
In daleč tamkaj za obzorjem
in daleč tamkaj za pogorjem
se že svetli!

In kdo ste vi,
ki ste v tej noči svetli, jasni,
ki ste v tej noči, nad vse krasni,
prepevali?



|| Z čistih dni ||



očasi je lezlo sonce preko temnih streh in z žarki sijalo staro uro na cerkvenem stolpu. Kakor bi jo nadoma topla svetloba prebudila, je zateglo odbila osem.

Nehote sem se ozrl na zvonik, ki se je s križe dotikal neba. Gledal sem line, kot bi hotel s pogled prebosti zid, za katerim se je skrivalo toliko lepih spominov.

Jabolko je žarelo z mogočnim sijajem in pozdravljalo vstajajoči dan...

Enakomernih korakov sem hitel od ulice do ulice in srečaval za ce; bili so toplo oblečeni, zakaj jesen je že čakala, da sneg pokrije listje, ki je rumenelo in padalo z dreves.

Pospešil sem korake. Nekaj mi je ležalo na duši in me vznemirjalo, da sem vedno bolj hitel ...

Zavil sem. V daljavi sem zagledal dom. Kakor nebogljen igraček je ležal med sosednjimi hišami. Med rumenimi stenami so žarela velika svetla okna. Iz za hiše se je videl vrt in nekaj golih dreves.

Prišel sem pred hišo. Dvakrat je počilo. Potihem, kakor nekje v daljavi. Za hip sem obstal. Nisem več vedel, kaj se godi z menoj... Krvava slutnja, ki me je spremljala vso pot, se mi je razodela. Kot blazen sem zdrvel preko vrta po stopnicah.

Obstal sem kakor okamenel. Pred menoj je ležalo truplo z rahlim smehljajem na obrazu, ki je izražal samo dobroto. Oči, ki so mi znale povedati toliko lepega, ki so me ljubile, so sedaj zaprte.

Oče... Ti spiš...

Toda kri, tvoja srčna kri mi dokazuje, da ne spiš, da si mrtev.

Tedaj, kakor v odmev moje bolečine v farni cerkvi zadonijo zvonovi. Pošastno mi bije njihov glas na ušesa in mi reže kot nož v dno duše. Vse se je dvignilo zoper mene, vse se mi roga in me zasmehuje.

Skozi okno posije sončni žarek in vrže medlo svetlobo na osivel glavo. Kakor kristal se zalesketa kri - seme novega rodu, ki se bo dvignil, da potepta vso gnilobo naroda, ki je hotela uničiti Boga, ki jim je dal življenje in domovino, ki jih je živela.

In tedaj je v meni nekaj vstalo, kakor mogočen vulkan, kakor reka, ki se s srditimi valovi zaganja ob bregove, da bi jih prestopila.

Počasi je dogorevala blagoslovljena sveča. Raztopljen vosek je polzel navzdol in se ustavljal na pozlačenem svečniku. Flamen, ki je narahlo plapolal, je metal temne sence na zgubano čelo, katerega se je držala strjena kri. Oči so bile na rahlo zaprte, usta in lica pa so se izlivala v čudovit smehljaj.

"Ki je za nas križan bil", je nekdo zdaj molil naprej.

Videl sem pred seboj na križ pribitega Jezusa. Podoba pa se je začela spreminjati in zdelo se mi je, da je na križu tudi slovenski narod, okrvavljen in razbičan, v okovih, ki ga tako še niso nikoli žulili.

"Ki je za nas križan bil."

Sonce je stalo že visoko na nebu in grelo zemljo, ki je kot osivel velika starka legla k počitku. Kamniške planine so se belile v daljavi kakor mogočen zid. Tu in tam se je pripodilo nekaj belih oblakov, da je sonce za hip ugasnilo za njimi. Zdelo se mi je, da slišim klic.

slovenske zemlje, ki se zaman okrvavljena in prepojena z duhom po dimu sprašuje, kdaj bo vstal Kralj Matjaž in jo rešil okov...

Prizežališče grešnikov

Mesto se zavija v večerni mrak. Po ulicah švigajo ljudje z mrzlično naglico sem in tja. Med njimi stopa s trudnimi koraki v črno oblečena gospa. Pot jo vodi v lepo gotsko cerkev, ki se dviga kot kraljica iznad drugih stavb.

Temno notranjščino razsvetljuje samo mala rdeča lučka pred Najsvetejšim, nad katerim se v mračnih obrisih dviga mogočen kip žalostne Matere božje, obdan z visokimi, vitkimi stebri.

Gospa se zgrudi na kolena pred mogočno Priprošnjico. Solze ji zalijejo od trpljenja že precej veli in razorani obraz.

K Mariji se dviga njena iskrena prošnja za sina, ki je zašel na pot pogubljenja. Kar pretrga večerni Ave tihoto v cerkvi. Bronasti glas zvona se odbija od cerkvenih sten in razliva preko mesta.

Gospa je vlil novega upanja. Zdelo se ji je, kakor bi ji Marija obljubljala pomoč.

V istem času gre iz mogočne stavbe sredi mesta elegantno oblečen gospod. Namenjen je v nočno zabavišče. Tudi njega zajame glas zvona. Nekam čudno ga prevzame milo zvonjenje.

Pred očmi mu nenadoma živo vstane slika, kako sta pred nekaj leti z materjo skupaj molila večerni Ave. Strese se po vsem telesu in skuša odriniti spomine, ki mu vzbujajo samo slabo vest. Toda njegov trud je zaman. V duši se mu razplamti orjaška borba.

Preko mesta še vedno doni večerni Ave ...

Vedno bolj čuti klic: nazaj, nazaj na pot pravega veselja in nedolžnosti! Namesto proti zabavišču ga vleče neka čudna notranja sila v Marijino cerkev. Zvon mu vedno bolj vzbuja domotožje po srečni mladosti.

S težkimi koraki prestopi cerkveni prag. Pred oltarjem, v podnožju prizežališča grešnikov skesano poklekne.

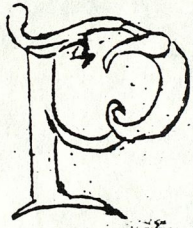
Šele tedaj vidi, da klečji poleg njega mati.

Pogleda sta se srečala in si povedala vse. Obe srci sta se združili v globoki zahvalni molitvi Mariji.

Zadnji udar zvona se izgubi v daljavi nad mestom BOGO



LOV NA POLHE



roti koncu septembra so polhi že precej mastni. Marsikateri hruški se namreč že pobrali peške, pa tudi bukov žir in lesniki dajejo polhom veliko maščobe, da se hitro reče.

Predno se polhar odpravi na polšji lov, pogleda po gozdu, kako so bukve, gabri, hruške in leske kaj obrodili. Kjer so bogate na sadežih, tam bodo polhne prav gotovo pridelane. Treba je samo še počakati, da začnejo polhi te priljubljene plodove uživati. Ne morete si misliti, kako je polhar vesel, opazi pod drevesom skleščene hruške ali pod bukvijo prazne žirove in lesčine! Taka drevesa je treba dobro ohraniti v spominu! Pravi polhar tudi dobro loči, kdo je kakšen sadež oglodal. Polhi, ježi in miši imajo namreč prav malo razlike, na vičez skoraj enak način v gloda-

nju. Nekega nedeljskega popoldneva se nas je zbrala trojica fantov pod sosedovim kozolcem. Odšli smo v gozd z imenom Zahrastnice in tam od drevesa do drevesa iskali polšjih sledi. Kmalu smo našli polhni, za kateri smo že preje vedeli. Pregledali smo ji in opazili, da sta odprtini zelo uglajeni. To je prav gotovo dober znak za iskalca polhov - dokaz, da delo najbrž ne bo zaman.

Nedaleč od teh polhen je bilo precej drobnic, gabrov in nekaj starih bukev. Tudi tu smo našli nekaj mest za razpostavitvev pasti. Odšli smo hitro domov, da bi nas starši ne pogrešali.

Naslednjega dne sem ves dan na vse kráplje zbiral po izbi zaprte šene pasti, ki so zaradi enoletnega ležanja v dimu že dišale po prekajeni slanini. Pasti, ki bi dišala po dimu, bi se polh že oddaleč ognil. Vse polharjevo delo bi bilo zaman. Zato sem pa pasti namažal z jabolčnim sokom in položil na sonce, da se je les napil sladkega soka. Še enkrat sem jih namažal s sokom lesnik in kmalu so zadušale po sladkem sadjevcu. Ni bilo več dvoma, da bi sedaj ne privabile polhov. Marsikateri pasti je bilo še, treba popraviti udarno pero, nadomestiti pokrovček ali izmenjati kakšno drugo malenkost, ki pa pasti ne sme manjkati.

Po malici sem imel že vse pasti pripravljene v košku. Tudi lesniko sem že povsod nataknil na konico v pasti. Polhne so bile pripravljene za lov. Samo nastaviti jih je bilo še treba in, kar je najglavnejše - z njimi ujeti polhe.

Poklical sem tovariša, ki sta tudi imela že vse pripravljeno. Stanko je bil najstarejši, zato sva mu tudi zaupala vodstvo. Navažen je že bil na vse neprilike polšjega lova, pa tudi vsako, še tako skrajno stezico je dodobra poznal. Seveda nismo pozabili vzeti s seboj kruha, soli in krompirja. Ob koncu septembra je noč namreč že precej dolga in če človek vso noč prečuje, se mu tudi želodec oglasi in zahteva svoj del.

Ker do Hrastnice ni bilo daleč, se nam ni mudilo. Hodili smo počasi in se pogovarjali o raznih dogodkih iz polšjega lova. Obirali smo vse mrtve in žive polharje od blizu in daleč. Bili smo veselo razpoloženi. Toda vsak se je le nekoliko bal, da bi ne ujeli lisaste polha. Ta je namreč vragu najbolj priljubljen.

"Saj res, kako pa je s tem lisastim polhom?" sem povprašal.

"To je pa tako," je Stanko začel pojasnjevati. "V soslednji vasi, Lopati po imenu, je živel starček Gričar. Bil je strasten lovec polhov. Kadar je koračil skozi gozd, je vedno pogledoval po drevesih za njimi.

Ko se je nekoč vračal iz mesta skozi gozd, je opazil na neki bukvi v past ujetega lisastega polha. Starec ni nič premišljal. Urno je splezal na drevo, pograbil past in polha ter ju stisnil pod pazduho. Ko se je približeval domu, je nenadoma zaslišal za seboj glas 'Gričar, lisastega nazaj!' Toda nasmejaj se je Gričar in odvrnil: 'Kaj boš, saj ni več živ!' Na ponovne kliče 'Gričar, lisastega nazaj' se še zmenil ni. Ko je bil že na pragu in je hotel odpreti vežna vrata, ga je nekdo s taki silo pahnil v hrbet, da se je starček zvrnil po veži. Polha pa ni več videl. Tisto, ki ga je pahnilo, pa je bil sam vrag, da boš vedel," je zaključil Stanko.

"Boži, boži! Tega pa že ne verjamem," sem odvrnil. Malo sem se pa le prestrašil.

"Kakor hočeš! Prosil te pa res ne bom," je jezno odgovoril.

Enalu smo prišli do prve polhne. Nastavili smo tivec. Vso odprtino, kolikor je ni zaprl, smo zamašili s kamenjem in listjem. Pri polhni smo vse povsem tiho opravili, da se polhi ne bi prestrašili. Enako smo napravili pri drugi polhni. Šli smo nekoliko naprej in stavili pasti še po drugih bukvah in gabrih. Ko smo vse razpostavili, smo se še enkrat ozrli po drevesih in govorili vsak pri sebi: "Vrag, le dosti jih priženi v naše pasti, samo lisastega nikar!"

Vrnili smo se k prvi polhni. Zmračilo se je in izza gore je prikukal mesec. Dobro smo jo pogodili! Nocoj bodo gotovo šli vsi polhi na pašo. To bodo pasti pokale! Kar smejali smo se od veselja.

Utihnili smo in legli na kup suhega listja. Po gozdu je prilomastil lisjak. Suhe veje so pokale pod njegovimi nogami. Na visokem ceru je skovikala sova. Kmalu je tudi ta utihnila. Bilo je okrog druge ure po polnoči.

Tif. Tivec se je sprožil. Stanko je prižgal vžigalico in pogledal. Tivec sprožen - polha nikjer. Na gabru nad polhno je zacvilil mlad polh. Bil je še tako majhen, da ga tivec ni prijel.

Čez nekaj časa smo odšli pobirat iz pasti. Čez pol ure smo prišli prazni nazaj. Kako smo bili razporeženi, si lahko mislite.

Hodili smo še vso noč pregledovat pasti, a vedno nič in nič.

Noč se je nagnila proti jutru. Že smo pobirali pasti in se hoteli vrniti domov, ko ti zagleda Stanko na debelem hrastu veliko duplo. Z dolgo palico je udaril po hrastu, da je odjeknilo po dolini. V duplu so zacvilili polhi. Dobili smo novo upanje, da ne bomo šli prazni domov. France se je hotel pokosati pagurnega. Splezal je na drevo in segel z golo roko v duplo. Polh ga je vgriznil v prst, da je kar zastokal. Potegnil je roko iz dupla, a polh je obvisel na njej. To je ponovil še šestkrat. Imeli smo torej šest polhov. France pa vso kroko krvavo. Pustiti, da šest polhov ugrizne človeka v roko, pa tudi ni kar tako.



ZNANOST



DR. F. MIHELČIČ

HARMONIJA V ZGRADBI ŽIVIH BITIJ

Harmonija, blagolasje! Torej tudi v naravi, kjer se nam zdi, vsako bitje na svojo pest živi, kjer često opazujemo pojave, ki se nam zde vse kaj drugega kot harmonični. Ali je sploh blagolasje, t na medsebojna, prav nič nasprotujoča si povezanost, Seveda je in š kakšna!

Ogledati si hočemo harmonijo v poedinem živem bitju, harmonič urejenost in povezanost njegovih poedinih delov v celoto, ki služi kemu določenemu načinu življenja. Pa tudi to bi bilo še preobširno polje za naše razmišljanje. Zato se bomo omejili le na sodelovanje posameznih delov živega bitja v svrhu harmoničnega barvanja, kar opazujemo na kozmu mnogih živali n. pr. pri tigru in leopardu. Posebno vzbuja pozornost pestrost barv pri pticah, kjer sodelujejo najrazličnejše barve na najrazličnejše načine. Tu si nasprotujejo, tam sodelujejo in prehajajo druga v drugo, zdaj so različno barvana cela perca, zdaj le kak njihov del; to velja za celoto, pa tudi za vsako pero zase. Pri tem peresu se ujemata obe strani, pri drugem le poedineje in vejice. Kdor si hoče napraviti vsaj približno sliko tega pojava naj si natančno ogleda pero kakega pava.

Pa tudi pri drugih živalih opazujemo slične pojave; najbolj poznani so nam pač primeri pri metuljih. Harmonija barv je v vsej naravi v živalskem in rastlinskem svetu zelo razširjena; nihče ne more tajiti, da je v tem neka načrtnost, sicer bi do harmonije sploh ne prišlo. Toda nas zanima vprašanje, kako pride do te harmonije.

Kako bi napravil človek, ki bi hotel doseči harmoničnost v barvah kake živali? Enostavno bi nanesel primerne barve na podlago. To bi bilo seveda najenostavnejše. Toda narava ne more tako ravnati. Organi živih bitij so iz neštetihih stanic. Učinki barv pa nastanejo tako, da so gotova barvila v stanicah, oziroma, da se zaradi zgradbe stanic svetloba različno lomi in odbija. Tako nastanejo na primer rdeče-zelene in modrokovinaste barve mnogih ptic. Tu ni nikakih barv v stanicah, temveč se svetloba različno lomi. Zato ločimo pigmentne in strukturne barve; pri prvih povzročajo barva barvila, pri drugih pa lomljenje svetlobe. Barve nastajajo torej po fiziko-kemičnih zakonih. Toda ali ti zakoni zadoščajo?

Res nam ti fiziko-kemični zakoni razložijo, kako nastopajo barve, ne razložijo nam pa njih harmoničnega sodelovanja. Če hočemo to razumeti, moramo seči globlje, opazovati razvoj organov, na katerih se javljajo barve. In prav to opazovanje nas privede do ugotovitve, da nastaja harmonija barv polagoma, kakor je harmoničen razvoj organov. Če kaka ovira prepreči harmoničen razvoj organov, se harmonija barv ne razvije. Važno je torej vedeti, kako poteka harmoničen razvoj organov.

Prav glede tega moramo priznati, da vlada glade sodelovanja raznih organov, ki so nosilci barv, popolno nepoznanje. Tako sodelujejo pri nastanku peg na jaguarjevem kožuhu neštete dlake, ki daje, če rastejo, enakomerno, tu enako, drugod nasprotujočo si sliko, vendar tako, da se celota harmonično ujena. Upotovili pa so, da je zapaziti risbe že na gladki koži zametkov; zdi se, da so te pega nekaki kažipoti k bodočemu razvoju. Domnevajo, da je nastanek teh utemeljen na intenzivni preosnovi gotovih celic, na njihovem razvoju, kar pa sega daleč v dedne zasnove in neke življenjske sile. Prav isto velja za ptičje perje, kjer nastopijo pestre barve, ko je perje povsem razvito. Strukturne barve nastajajo vsled različnega lomljenja svetlobe; to lomljenje nastaja vsled različne zgradbe stanic, različne površine peresa in njegovih delov ter delcev. Vsako pero se razvija povsem samostojno in vendar sodeluje z ostalimi peresi pri celotni harmonični sliki.

Opisano razmišljanje nam kaže, da je nemogoče razložiti z mehanističnimi in materialističnimi zakoni že ta najhen izsek iz živega carstva. Živa bitja niso nikak stroj, čeprav veljajo zanje tudi fiziko-kemijski zakoni. Sicer sodelujejo pri stroju posamezni deli harmonično, toda to sodelovanje nastane po umnem vodstvu človeka, ki stoji izven stroja, izven snovi ter je uredil po določenem načrtu posamezne dele in delce, da morejo harmonično in smotno sodelovati.

Nikakor pa ni mogoče misliti, da bi po nerednem, breznačrtnem sodelovanju milijonov stanic moglo nastati harmonično delovanje, ki bi imelo za posledico krasno harmonično učinkovitost barv; n.pr. ptičjega perja, metuljnih kril itd. Tudi tu mora biti, prav tako kot zgoraj, nek izven živega bitja nahajajoči se razumni činitelj, ki je dal načrt in zakone, po katerih se razvija sodelovanje delov in delcev. Slučajno pa ne morejo povzročiti harmoničnega sodelovanja ne v strojih, ne v živih bitjih.



SE NEVAJ O DARWINU

Charles Darwin se je rodil 1. 1809 v Shrewsbury-ju. Najprej je študiral medicino, potem pa je nekaj časa teologijo. Prepotoval je tudi okoli sveta. Znamenit je kot naravoslovec. Znan je postal s tem, da je dedenčni teoriji dal novo, določnejšo obliko. Posebno zanimivi sta načeli prirodnega izvora in boja za obstanek, po katerem si razlaga, kako naj bi se razvijale rastlinske in živalske vrste druga iz druge. Toda ta hipoteza se v svoji splošnosti, zlasti kar se človeka tiče, ne more vzdržati vpričo svetopisemskega poročila. Mnogi njegovi učenci so jo izrabljali v boju proti krščanstvu, n.pr. Haeckel. A kar je Darwin storil na prirodoslovnem polju, zlasti način sistematičnega opazovanja pri spremenbah pasem in vrst, ki ga je uvedel v naravoslovno vedo, je trajna in velika pridobitev.

Pokopan je v westminsterski stolnici in leži blizu Newtona.



-2-

NAŠ MAČEK



akih mačkov, kot je bil naš, je dandanes menda res mal. Lepi sivi kožušček so mu krasile podolžne temne proge. Si ga poklical, je hitro pritekel, podrgnil glavo ob n gah in pričel presti.

Pa je nekega dne prišel domači praznik - klali sm. Maček se je venomer sukaj okrog zaklanega prašiča in iskal, kje bo kaj za pod zob. Končno se je klavcu zdelo dovolj.

"Ste že kdaj slišali mačjo godbo?" je vprašal.

Debelo smo ga pogledali.

"Kaj, mačjo godbo? Ne, kaj takega pa še ne!"

Mesar ni rekel ne tako, ne tako. Ujel je mačka, ga prijel za zadnje noge, glavo pa vtaknil pod pazduho. Prijel ga je za konec re in v velikih lokih nekajkrat zasukal.

"Au...u...mrrrr...uuu...auu...mrrrrrr...ph..ph...au..."

"Dovolj," je rekel mesar in spustil mačka, ki je v velikih skok urno poskrbel za svojo blaginjo. Mi pa od smeha četrt ure nismo nik mogli. Držali smo se za trebuhe, pa se zopet tolkli po stegnih in z pet prijemali za trebuhe. Mačka pa ves dan ni bilo več blizu.

Pa ubogemu mucu je bilo najrž že pri .rojstvu usojeno kratko ž ljenje.

Pri nas je služil hlapec Martin, ki mu je bilo v največje vese če je mogel spraviti kakšnega mačka na drugi svet. Dolgo je premišl val, kako bi tudi tega spravil v ceželo krtov, pa mu ni padlo nič ka pametnega v glavo.

"Če bi ga meni nič tebi nič kratkomalo ubil, bo gospodar hud. (bi ga zastrupil ... ali ujel na travniku ... Nič! Gospodar bo gotovo zvedel, kdo ga je."

In maček se je na veliko jezo Martinovo še vedno sprehajal po dvorišču.

Pa se je zgodilo nekaj, kar je pospešilo mačkov konec.

Martin je spal sem v zgornjici. Kakor je bil drugače mož na mes vendar je bil tam na končku srca le malo strahopeten.

Nekoč ga zbudi trkanje in škrcbljanje po oknu. Ves prestrašen j premišljeval, kaj mu je storiti. Od strahu se niti ganiti ni upal. T da praskanje ni prenehalo. Nekaj časa je še okleval, nato pa zbral ves pogum in s stolom v roki skočil proti oknu.

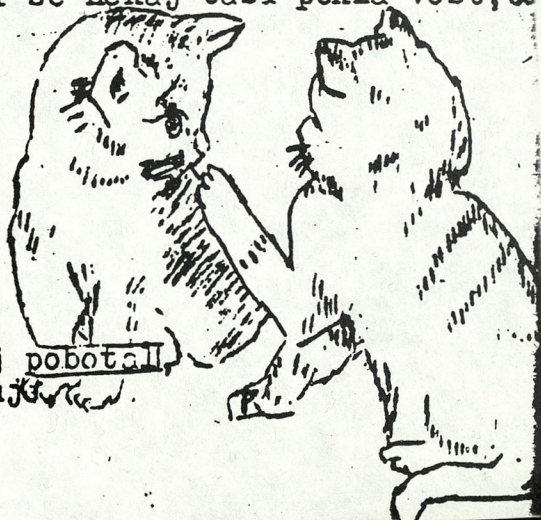
"Kdo je?" je zavpil, da so se šipe stresle.

"Mrrmrjauuu."

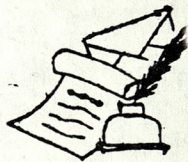
To je bilo pa Martinu dovolj. Drugo jutro so vsi spraševali po mucu - njega pa nikjer. Martina je sicer še nekaj časa pekla vest, to da mir je odslej le imel.

NE ZAUPAJ

volku na zelenem pašniku;
Judu, ko ti prisega,
konju, ki je v diru,
bratu, ki je pijanec,
sončnim žarkom v prilu,
ženski ljubezni,
sovražniku, ki se je s teboj pobotal,
prijatelju, ki se ti prilizuje,
psu, ki gloda kost,
nikomur, ki preveč
govori in sprašuje!



Urednikov Količek



V novem šolskem letu bo "Cvetje" zopet pognalo sveže, živobarvne cvetove. Srečen sem, da jih moram trgati in vezati v šopke. Ti so namenjeni predvsem vam samim, saj tudi iz vas izhajajo.

Ko pregledujem posamezne številke lanskega letnika, mi lica kar žare v veselju. Na vsaki strani se odraža trud in prizadevanje sodelavcev in urednika, kako naj bi nam nudil čim lepšo idejo, čim več zadovoljstva. Čutim dolžnost, da se zahvalim predniku, ki je že lani uresničil naše hrpenenje po svojem dijaškem glasilu. Čeprav je zaoral v ledino, nam je dajal vedno skrbno urejene šopke, v katerih smo spoznavali drug drugega in izražali čustva srca, prepornih hrepenenja.

Ze lansko leto ste pokazali zanimanje za načelne članke. Prav. Zato vam bom skušal letos tudi s tem postrči. Zavednemu katoliškemu dijaštvu je potrebna jasnost pravih načel, po katerih uravnava svoj čolniček preko viharnega morja zmot in prevar. V listu boste našli to, kar boste napisali. Na dnu srca ima vsak še posebno skrinjico, v kateri so zaklenjene najlepše skrivnosti, ki jih nosite s seboj. Te odprite in pokažite dragocenosti vašega srca tudi drugim, pa boste našli v listu dovolj tega, kar si želite. Potrudite se, saj s pisanjem koristite sami sebi v lepem izražanju. Toda ta nagib naj prekaša ljubezn do lep slovenske besede. Begunstvo nam to še posebej narekuje, ko tako bridko občutimo pomanjkanje lepega slovenskega branja. Posebno željo imam do vas, mladi umetniki. Našel bi namreč rad vaše razumevanje za okrasitev lista.

Skrbeti hočem, da bom ustregel v vsem željam vaših src. Toda tudi vi ne pozabite nana in uredniško torbo... Glejte, da ne bo nikoli prazna. Niste se usmilili prednika, ne njegove pleše, zato pa vsaj meni prinesite in pošljite čim več prispekov. Naslov je isti kot lansko leto.

Vsej družinici begunskega dijaštva želim, naj bi ji "Cvetje v tujini" prinašalo mnogo čistega veselja in lepega branja.

Urednik

Ni ure v mladosti, ki bi ne bila odločilna; ni ure, ki bi jo mogel nadomestiti, kot ni udarca, ki bi mogel na hladnem železu nadomestiti zamujene ga.

V najbolj črni zemlji raste najlepše cvetje, a med strmimi stenami se cviga pot najhitreje.

ODGOVORI

Amara.--Upam, da se boste kmalu oglasili.

F.Z.--Sicer ste izbrali lepo misel, vendar nisem mogel priobčiti.

Ciril.--Imate lepo dar opazovanja, zato ga skrbno negujte in pošljite še kaj.

Pak.--Zelo vesel bom, ako se boste tudi letos oglasili saj Vaši lepi verzi zelo poživijo naš list.

Hinko.--Zdi se mi, da ste užaljeni, ker vam nismo poravnali računa za plešo, vendar kljub temu pričakujem prispekov z Vašega Parnasa.

Pepa.--V prihodnji številki pridete na vrsto.

Naš maček je sicer kar krjavelski pa je vendarle z vzdignjenim repom zavil mimo koša na matrico.

Lepe ste se vživeli v duševnost Vašega očanca. Le tako naprej!

Boris.--Lepo.--Pride v maju na vrsto.

n.-t.--Še kaj se oglasite.

UGANKE



1./Omnis tertia

$$(-9+10-4+6-10+1)+(-8-8)+$$

$$+(-12+7+1-4+6-5)+(+13-8$$

$$-4-5+6)+(+13-10-5+10+8-10-7$$

$$-8)+(+2-5+1+5+10-3-4) = ?$$

clavis:

$$-5-4-8-4-8+10-4-12$$

$$-9+1+2-4+13-4-12$$

$$+7-10+6+5+1$$

$$-3-10-7$$

locus incolandi
cibus equum
non sum pulchra
pronomem

4./ ŠE ENA

Jajčarica je po vasi nabrala točno 100 jajc. Vendar - brihtna glava! - je pre-računala, da mora zanje dobiti točno 100 šilingov. Ker pa niso bila vsa jajca enako debela, jih je prodajala nekaj po 5 gr, nekaj po 1 Š, nekaj pa po 5 Š. In čudo -! Ko je prodala vsa jajca, je pre-štela denar - bilo ga je točno 100 šilingov. Ali veš morda, koliko jih je prodala po 5 gr, koliko po 1 Š in koliko po 5 Š?

2./ČUDNA ZBIRKA

Kad, Dobrava, IHS, nos, krog est, Varna, in, zrklo, oprat dren.

3./POSETNICI

Jenko Jakec
šivar

Kaj je ta dečko po poklicu

T. Vasja Kot
Dovče

Kako se pa ta mož udejstvuje

Rešitve pošljite do
20. oktobra uredniku
22/2. Lepa nagrada iz
žrebancu prav gotovo
uide!!!



Profesorska - ali pa dijaška.

Prof sor, kateremu so dijadi prejšnji dan pripeli na klobuk listek z napisom: Osel: "Ko sem včeraj zapustil vaš razred, mi je eden o vaš izkazal veliko čast. Oddal mi je namreč svojo vizitko."

Univerzitetna.

Predavatelj: Nameraval sem sicer govoriti o možganih, bom pa to prihranil za prihodnjic. Danes imam namreč nekaj drugega v glavi. - Govorili bomo o črevesju."

Dvogovor :

"No, gospod Kralj, kako Vam kaj gre ? Ali dobro.?"

"Ne ravno dobro, toda boljše."

"To je vendar dobro, da Vam gre boljše."

"Ze, že. Toda bilo bi boljše, ko bi mi šlo dobro."

Iz gledališča:

Kritik: "Ob koncu Vaše drame bi se moral junak ustreliti, ne pa obesiti."

Pisatelj: "Čemu vendar?"

Kritik: "Da bi se ljudje vsaj ob koncu zbudili. -"